

Arrest

nr. 315 871 van 4 november 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 oktober 2024 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 30 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat verzoeker in verschillende lidstaten van de Europese Unie reeds verscheidene verzoeken om internationale bescherming had ingediend, met name in Polen op 17 augustus 2021 en op 13 april 2023, in Duitsland op 28 januari 2022 en op 20 december 2022, en in Frankrijk op 2 mei 2023.

De Belgische overheden richten op 6 augustus 2024 een verzoek tot terugname aan de Poolse overheden op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Op 8 augustus 2024 stemmen de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk in met de terugname, en dit op grond van artikel 18, 1, c, van de Dublin III-verordening.

Op 13 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Middels deze beslissing wordt de verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten en zich binnen de tien dagen aan te melden bij de Poolse autoriteiten aangezien dit land, volgens de criteria van de Dublin III-Verordening, de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Tegen deze beslissing dient de verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 232 817.

Op 24 oktober 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissingen worden de verzoekende partij, in één en dezelfde akte, ter kennis gebracht op 24 oktober 2024. Het betreft de thans bestreden akte, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : H.

voornaam : Z.

geboortedatum : (...)2001

geboorteplaats : Daman

nationaliteit : Afghanistan

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Vottem om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Polen, op basis van het Dublinakkoord van 08.08.2024, uit te voeren. De overdrachtstermijn werd op 04.09.2024 verlengd tot achttien maanden. Betrokkene werd van die beslissing via aangetekend schrijven in kennis gesteld op 06.09.2024.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26^{quater}) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 14.08.2024, met een termijn van 10 dagen.

Op 12.09.2024 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Polen wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RVV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 13.08.2024.

Betrokkene werd op 14.08.2024 door een ICAM-coach gehoord en verklaarde dat hij zes maanden lang werd opgesloten en dat de behandeling zeer slecht was. Mentaal werden ze gefolterd, zo stelt hij. Hij legt echter geen bewijzen voor die zijn beweringen zou kunnen staven.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Polen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen ziekte te hebben die hem belemmert te reizen. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 13.08.2024.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 24.10.2024 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

2° De betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten. Zo is hij bij de Poolse autoriteiten gekend als H. Z., geboren op 20.03.2002.

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 14.08.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Artikel 74/22, §1, al. 2, 6°: Betrokkene bleef niet bereikbaar en beschikbaar gedurende de hele termijn nodig voor de uitvoering van de maatregel.

Tijdens een onderhoud met een ICAM-coach op 14.08.2024 verklaarde betrokkene niet terug te willen keren naar de verantwoordelijke lidstaat, Polen, en het opvangcentrum te verlaten voor een privéadres in Hasselt.

Betrokkene verliet op 14.08.2024 op eigen initiatief het opvangcentrum van Zaventem. Op 03.09.2024 om 17.25 uur en op 04.09.2024 om 07.10 uur voerde de politie van PZ Limburg Regio Hoofdstad twee woonstcontroles uit op het opgegeven adres te Hasselt. Betrokkene kon bij geen van de controles aangetroffen worden. De bewoner op het adres verklaarde dat betrokkene in het verleden bij hem verbleven heeft, maar dat hij er niet meer verbleef.

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 13.08.2024 die hem betekend werd op 14.08.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene heeft deelgenomen aan een gesprek met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel

van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, L.D., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van de PZ CARMA

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem,

de betrokkene, H., Z., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

L.D., attaché, gemachtigde voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Brussel, 24.10.2024"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Zoals hoger reeds werd toegelicht bevat de bestreden akte twee onderscheiden beslissingen: een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Het voorliggende verzoekschrift bevat zodoende twee vorderingen, een eerste met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de beslissing tot terugleiding naar de grens en een tweede met het oog op de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

2.1. De ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot terugleiding naar de grens

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

"De vordering is laattijdig.

Artikel 39/57 § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt: (...)

De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 24.10.2024 door de politie. Sedert die datum maakt verzoeker het voorwerp uit van een tweede verwijderingsmaatregel.

(...)

Immers had verzoeker op 13.08.2024 reeds beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen.

De laatst nuttige dag om een vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tekenen tegen de thans bestreden beslissing betrof 29.10.2024.

Onderhavige vordering werd evenwel op 30.10.2024 ingediend. Dat is 1 dag te laat.

De vordering is onontvankelijk."

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de akte van kennisgeving uitdrukkelijk wordt verwezen, bepaalt het volgende:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de verzoeker reeds op 13 augustus 2024 (met kennisgeving op 14 augustus 2024) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

werd getroffen. Dit bevel werd opgenomen in een bijlage 26^{quater} en de verzoeker werd concreet bevolen om het grondgebied van het Rijk te verlaten en om zich binnen de tien dagen aan te melden bij de Poolse overheden, aangezien Polen in toepassing op grond van de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor het behandelen van het ingediende verzoek om internationale bescherming. Dit bevel maakt dan ook reeds een eerste verwijderingsmaatregel uit. De verzoekende partij heeft hiertegen op 12 september 2024 bij de Raad een beroep ingediend, dat is gekend onder het rolnummer RvV 323 817.

De beslissing tot terugleiding naar de grens is dus reeds een tweede verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij beschikte derhalve, overeenkomstig artikel 39/82, §4, tweede lid *juncto* artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Het is niet betwist dat de bestreden akte aan de verzoekende partij in persoon werd ter kennis gebracht op 24 oktober 2024. De beroepstermijn nam bijgevolg, overeenkomstig artikel 39/57, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aanvang op 25 oktober 2024 en de verzoekende partij beschikte dus tot en met dinsdag 29 oktober 2024 om 23u59 om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op woensdag 30 oktober 2024 om 16u46 (bij J-box) aan de Raad overgemaakt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De beroepstermijnen, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden wanneer hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelt (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is dan ook gegrond.

Ter terechtzitting geeft de raadsvrouw die voor de verzoeker verschijnt aan dat de verzoeker pas op 28 oktober 2024 contact heeft kunnen opnemen met een advocaat, dat de aanstelling van het Bureau voor Juridische Bijstand pas op 29 oktober 2024 werd goedgekeurd en dat de *dominus litis* pas op 30 oktober 2024 contact heeft kunnen nemen met de sociaal assistente van het gesloten centrum, waarna het beroep diezelfde dag nog werd ingediend. Volgens verzoekers raadsvrouw houdt de termijn van 5 dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen *in casu* een ongeoorloofde beperking in op de toegang tot de rechter en dient de vordering, met het oog op het vrijwaren van de rechten voorzien in de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), ontvankelijk te worden verklaard.

De Raad stelt evenwel vast dat in het verzoekschrift niets wordt uiteengezet omtrent de ter terechtzitting aangehaalde obstakels bij het instellen van een tijdige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Blijkens het verzoekschrift gaat de verzoeker er immers zonder meer vanuit dat hij over tien dagen beschikte om bij de Raad een vordering tot schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in te dienen. Dit strookt echter niet met de duidelijke bepalingen van artikel 39/82, §4, tweede lid *juncto* artikel 39/57, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, "Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). In het verzoekschrift wordt nergens enige reden van overmacht naar voor gebracht. Ook uit het betoog ter terechtzitting kan geen reden van overmacht blijken. Er wordt immers erkend dat de *dominus litis* op 28 oktober 2024 werd gecontacteerd om een vordering in te stellen namens de verzoeker, en dat het Bureau voor Juridische Bijstand reeds op 29 oktober 2024 de vraag tot aanstelling voor de kosteloze rechtsbijstand heeft goedgekeurd. Dit laatste wordt overigens bevestigd door het bij het verzoekschrift gevoegde bewijs van kosteloze aanstelling van de *dominus litis* door het Bureau van Juridische Bijstand (zie inventaris verzoekschrift, stuk 3). Bovendien staan de beroepsmogelijkheden duidelijk vermeld in de akte van kennisgeving. Hierbij wordt niet enkel verwezen naar de artikelen 39/82 en 39/57, §1 derde lid van de Vreemdelingenwet, maar wordt er ook uitdrukkelijk op gewezen dat de beroepstermijn bij een tweede verwijderingsmaatregel wordt herleid tot vijf dagen. Daarnaast bevat het administratief dossier ook een mailbericht van 25 oktober 2024 van de terugkeerbegeleidster verbonden aan het gesloten centrum te Vottem, waarin wordt bevestigd dat de verzoeker een sociaal onderhoud heeft gehad en dat hij op 28 oktober 2024 een afspraak heeft met een advocaat. De verzoeker werd bovendien reeds eerder bijgestaan door een advocaat, dit bij het indienen van het beroep gekend onder het rolnummer RvV 323 817. Er kan in deze

omstandigheden niet worden ingezien en het wordt niet concreet aangetoond dat de verzoeker, buiten zijn wil om, de vordering tot schorsing niet binnen de wettelijk voorziene termijn heeft kunnen indienen, dit is voor 29 oktober 2024 om 23u59. Het komt de verzoeker zelf toe om zelf de nodige waakzaamheid en diligentie aan de dag te leggen om zijn advocaat zo snel als mogelijk te contacteren en te instrueren en het komt vervolgens aan de aangestelde raadslieden toe om het beroep in te dienen binnen de daartoe voorziene wettelijke termijnen. Er valt niet in te zien en het wordt niet concreet toegelicht waarom het contact tussen de *dominus litis* en de sociaal assistente van het gesloten centrum diende te worden afgewacht om de vordering in te kunnen stellen. Dat de *dominus litis* zich, blijkens het verzoekschrift, heeft vergist in de *in casu* toepasselijke beroepstermijn, maakt geen reden van overmacht uit. De Raad wijst er hierbij ook op dat de J-box applicatie toelaat het beroep elektronisch te versturen op elk moment van de dag.

Nu geen overmacht is aangetoond en aangezien blijkt dat *in casu* een beroepstermijn van vijf dagen geldt, moet de Raad vaststellen dat onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig werd ingediend en dat zij dus onontvankelijk is *ratione temporis*. De Raad wijst er tevens op dat uit de arresten van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM en beschreven in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De procedures bij Raad inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als totdat de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een *ex nunc* onderzoek. Verder werd ook geoordeeld dat de beroepstermijnen die zijn voorzien in deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoende zijn opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs kan worden beschouwd als een daadwerkelijk rechtsmiddel (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Thans wordt geen enkel concreet element aangebracht waarom hier in verzoekers geval anders over zou moeten worden geoordeeld. In de akte van kennisgeving van 24 oktober 2024 worden alle beroepsmodaliteiten op een duidelijke wijze vermeld, en het wordt ter terechtzitting niet door de verzoekende partij betwist dat de onderhavige vordering een tweede verwijderingsmaatregel betreft zodat *in casu* een beroepstermijn van vijf dagen geldt. Er wordt geen enkel begin van bewijs geleverd dat er in de praktijk onvoldoende tijd was om met kennis van zaken een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen voor het verstrijken van de beroepstermijn. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de laattijdigheid van de vordering te wijten is aan een gebrek aan diligentie vanwege de verzoekende partij zelf. In dit geval kan derhalve worden geconcludeerd dat de verzoeker wel over een effectief rechtsmiddel beschikte, doch dat er niet het nodige werd gedaan om de Raad tijdig te vatten.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat de verzoeker zich niet op de door dit artikel geboden bescherming kan beroepen in het kader van de voorliggende vordering.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugleiding naar de grens, is bijgevolg onontvankelijk wegens de laattijdigheid ervan.

2.2. De ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Ter terechtzitting heeft de raadsvrouw van de verzoeker zich, wat dit betreft, gesteld zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de vordering in haar geheel niet-ontvankelijk is.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

